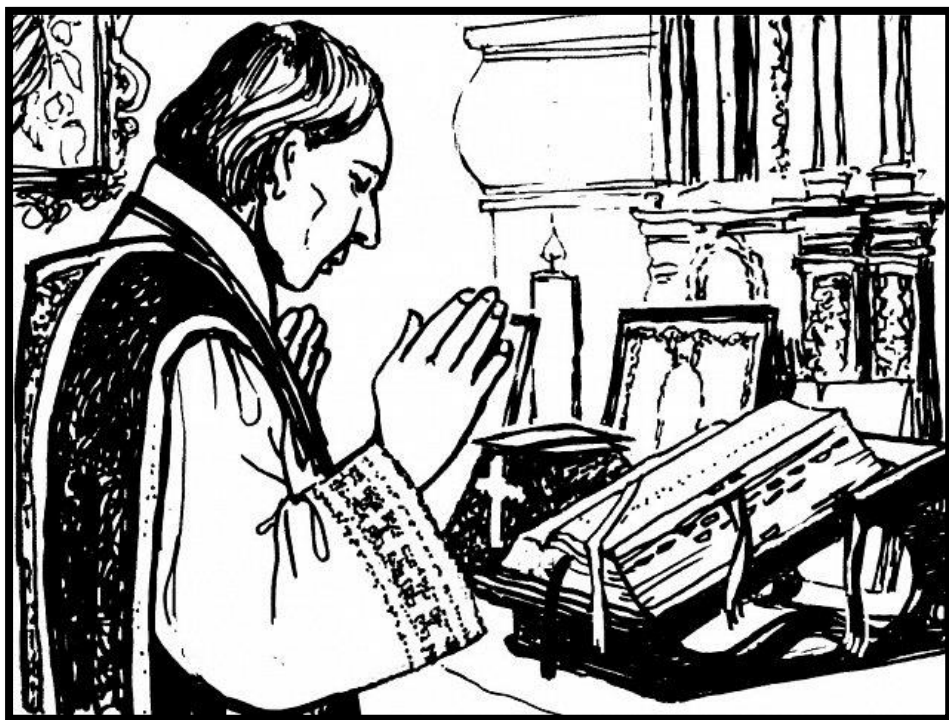

KNĚŽSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červen – prosinec 2017

Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby

v našich farnostech

sobota **16. 12. 2017**

kostel sv. Petra a Pavla **ve Šlapánově**

18 hodin - **KONCERT**

neděle **24. 12. 2017** Štědrý den

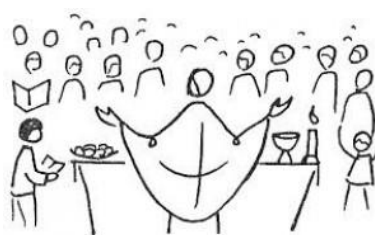
chrám Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě

22 hodin - **MŠE SVATÁ**

Obsah

Duchovní slovo	2
Z katechismu	5
Pohádka o trpaslíkovi aneb o kněžství trochu jinak	6
Rozhovor s P. Mgr. Oldřichem Kučerou	8
Moje kněžská služba	10
Pozdrav z Humpolce a ze Zbraslavic	13
Primice P. Gorazda Tomáše Plavnického, O.Praem.	14
Pár otázek pro P. Gorazda	16
Německobrodský děkan Antonín Tadeáš Stamic	19
Klerika v Havlíčkově Brodě	20
Kronika	22
Skautský oddíl Blesk	24
Pout', na které skoro nikdo nebyl	26
Farní tábor 2017	28
Celostátní setkání mládeže v Olomouci	30
Zprávy z charity	32
Zprávy z Výbuchu	34
Veřejná sbírka pro kostel sv. Kateřiny	36
Tříkrálová sbírka 2018	37
Venkovský farář	38
Vzpomínka na kněze	39
Novinky z farní knihovny.....	40

Vážení a milí čtenáři,

toto číslo farního časopisu Agapé má přívlastek „kněžské“. V rozhovoru se představí náš nový pan děkan P. Oldřich Kučera. Náš kaplan P. Petr Soukal pro vás napsal duchovní slovo o kněžství. O své kněžské službě píše také P. Josef Pecen a P. Jiří Vojtěch Černý, pozdrav z Humpolce posílá P. Pavel Adamec a pár otázek zodpověděl i čerstvý novokněz P. Gorazd Plavnický.

Některé další články se věnují též kněžskému tématu, ostatní pak různorodému dění ve farnosti a okolí.

Přejeme vám příjemné počtení v tomto předvánočním čase.

redakce

Duchovní slovo

Kdo je to kněz?

Tot' otázka! Zeptejme se nejprve někoho, kdo o tom bude vědět mnohem více než novokněz, který se z daru kněžství těší teprve šest měsíců. ☺

Dovolte mi, abych vám představil svatého kněze Řehoře Naziánského. Pravda, kdysi byl sice vysvěcen proti své vůli, ale svého úřadu se ujal celým srdcem a později napsal tyto řádky: *„Je třeba začít očišťováním sebe sama dříve, než budu očišťovat druhé; je třeba být poučen, abych mohl poučovat; je třeba stát se světlem, abych mohl osvěcovat; přiblížit se k Bohu, abych k němu přibližoval druhé; být posvěcován, abych posvěcoval, vedl za ruku a radil s rozvahou.“* „Vím, čími jsme služebníky, na jaké výši se nacházíme a kdo je Ten, k němuž směřujeme. Známe Boží vznešenost a lidskou slabost, ale také sílu.“ Kdo je to tedy kněz? Je „obhájcem pravdy, povznáší se s anděly, oslavuje s archanděly, jeho službou stoupají obětní dary na nebeský oltář, sdílí Kristovo kněžství, vtiskuje nový tvar tvoru, obnovuje v něm obraz Boha, činí z něj nové stvoření pro nadpozemský svět“.

(ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ, *Promluvy*, 2, 71 a 2, 73.)

Bratři a sestry, kdo je to tedy kněz? Jaký by kněz měl být? A jakého kněze byste chtěli potkávat na havlíckobrodské faře? Pojdme se pokusit najít odpověď na položené otázky. Hned na začátku si můžeme všimnout, že od nás kněží se dnes očekává, že budeme opravovat rozpadlé kostely, zachraňovat kulturní dědictví, lovit dotační programy, vést matriky, učit náboženství, obíhat domovy důchodců, navštěvovat domácnosti, podporovat místní bezdomovce, slavit bohoslužby, pohřbívat zemřelé, oddávat svobodné, těšit zarmoucené (nemusí nutně souviset s předchozím), křtít, zpovídat, povídat, povzbuzovat, napomínat, vést a prostě sloužit tak, jak bude třeba...

Ano, to všechno je nezbytné, ale nikoliv stejně důležité. To naprosto klíčové v životě kněze je, že není Božím zaměstnancem s hodně divokou pracovní dobou, ale Božím přítelem. A že všechno, co dělá, koná jako přítel. Jan Křtitel by řekl jako „Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz“ (Jan 3, 29).

Bůh touží po každém lidském srdci. Chce se spojit s každým člověkem, ponořit život každého člověka do plnosti a zdroje všeho života – do svého vlastního života – do života Otce, Syna a Ducha svatého. Bůh právě vám nenabízí „něco“, ale sebe! Jen to zkuste domyslet a začne se vám točit hlava... A aby tuto závratnou skutečnost mohl Nový zákon nějakým způsobem vyjádřit, vypomáhá

si obrazem svatby. Nevěsta se má připravit na příchod Ženicha. Každá nevěsta přece chce být v den svatby krásná. A to je úkol nás kněží. Jako „přátelé Ženicha“ se snažíme ze všech sil, abychom mu jednou mohli předat každého z vás jako krásnou, oddanou a věrnou nevěstu. Jako nevěstu, která Ženichovi nenabízí jenom občasné odříkání modlitby, příspěvek do sbírky či povinnou nedělní účast, ale sama sebe... Sem také mluví svatý Pavel, když ve svém listu do Korintu napíše: „*Vždyť vás žárlivě střežím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu.*“ (2 Kor 11, 2) A právě o to jde „žárlivě“ i nám kněžím. Kdybychom vám snad nabízeli místo Ženicha svá kázání, své akce a vůbec sami sebe, byli bychom podvodníci a mohli bychom nabídnout žalostně málo... „*Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas.*“ (Jan 3, 29)

Jako Ženichovi přátelé se my kněží snažíme stát „u něho“ tak blízko, jak jen je to možné. Proto dáváme šest let svého života přípravě v semináři, proto opouštíme (bylo by pěkné napsat *všechno*): vlastní rodinu, vlastní vůli, kterou lámeme v poslušnosti biskupovi a vůbec se snažíme být Božími přáteli, abychom vám mohli lámat „Slovo života“ (1 Jan 1, 1), „chléb života“ (Jan 6, 35) a sdílet s vámi víru, lásku i naději, že „*opět zde bude slyšet hlas radosti, hlas ženicha a hlas nevěsty, těch, kteří vybízejí: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.*““ (Jer 33, 10-11)

A ještě alespoň krátce malý dovětek... Kdo je to tedy kněz?

*Kněz musí být
zcela velký a zcela malý,
vznešené mysli jako králův syn,
jednoduchý a prostý jako selský čeledín,
hrdina, který sám sebe zvládl,
člověk, jenž Bohu podlehl,
zdroj svatého života,
hříšník Bohu oddaný a Pán vlastních žádostí,
služebník slabých a sklíčených,
před nikým se neohýbající, k nejnižším se sklánějící,
žák Mistra svého, vůdce boje duchového,
žebrák vztažených dlaní, herold se zlatými dary,
mocný bojovník, žena u lůžek nemocných,
stařec úsudkem, dítě důvěrou,
k Nejvyššímu směřující, i nejmenší ctící,
v radosti rozhodný, v bolesti trpělivý,
závisti daleký,
v myšlení jasný, v řeči pravdivý,
pokoje přítel, zahálky nepřítel,
sám pevný jako skála...
docela jiný než já.*

(Středověký rukopis ze Salzburgu, Rakousko)

P. Petr Soukal

Z katechismu

Celá církev je kněžský lid. Díky křtu mají všichni věřící účast na Kristově kněžství (**všeobecné kněžství věřících**). Na jeho základě a v jeho službách existuje jiná účast na poslání Kristově: totiž služba udělená svátostí kněžství, jejím úkolem je sloužit ve jménu a v osobě Krista uprostřed společenství.

Služebné (svátostné) kněžství se podstatně liší od všeobecného kněžství věřících, protože uděluje posvátnou moc k službě věřícím. Posvěcení služebníci zastávají svou službu Božímu lidu tím, že učí, konají bohoslužbu a vedou duchovní správu.

Již od prvních dob byla služba udělená svěcencům vykonávána **ve třech stupních**: biskupském, kněžském, jáhenském. Služby udělené svěcením jsou pro organickou strukturu církve nenahraditelné: bez biskupa, kněží a jáhnů nelze mluvit o církvi.

Biskup dostává plnost svátosti kněžství, kterou se zařazuje do biskupského sboru a stává se viditelnou hlavou místní církve, která je mu svěřena. Biskupové jako nástupci apoštolů a členové sboru se podílejí na apoštolské odpovědnosti a na poslání celé církve pod pravomocí papeže, nástupce svatého Petra.

Kněží jsou spojeni s biskupy v kněžské důstojnosti a zároveň na nich závisí při výkonu svých pastorálních úkolů, jsou povoláni, aby byli moudrými spolupracovníky biskupů, shromáždění kolem svého biskupa tvoří „kněžstvo“, které společně s ním nese odpovědnost za místní církev. Biskup jim svěřuje odpovědnost za určité farní společenství nebo za určitý církevní úřad.

Jáhni jsou služebníci posvěcení pro služebné úkoly v církvi, nedostávají svátostné kněžství, ale svěcení jim uděluje důležité úkoly ve službě slova, v bohoslužbě, v duchovní správě a ve službách lásky, tyto úkoly mají plnit pod pastýřskou pravomocí svého biskupa.

Svátost kněžství se uděluje vkládáním rukou, po němž následuje slavná modlitba svěcení, kterou se svěcenci vyprošují od Boha milosti Ducha svatého potřebné pro jeho službu. Svěcení vtiskuje nezrušitelné svátostné znamení.

Pohádka o trpaslíkovi aneb o kněžství trochu jinak

Tuším, že to bylo při svěcení P. Josefa Pecna, kde v promluvě P. Antonín Duda mluvil o kněžství formou pohádky o trpaslíkovi. Velice mě tehdy ta pohádka oslovila a možná si na ni mnozí z vás vzpomenou. Dneska už je otec Antonín u Pána, a tak i touto formou můžeme na něho s vděčností zavzpomínat. A nejen na něho, ale na všechny duchovní, které nám Bůh poslal a posílá do naší životní cesty. Pokusím se vám pohádku převyprávět.

„V jedné malinké chaloupce u lesa bydlelo sedm trpaslíků, a jak už to tak mívají trpaslíci v popisu práce, chodili i oni tvrdě pracovat do nedaleké hůrky dobývat poklady země. Jen jeden z nich, ten nejmenší, s nimi nechodil a chodíval do lesa čistit studánku a pak doma trochu poklidil a čekal na své kamarády. Ostatní si ho kvůli tomu vždycky dobírali. Někdy se mu smáli, že ani není opravdovým trpaslíkem, když si chodí jenom hrát do lesa, zatímco oni se odvážně spouští pod zem a těžce pracují. Časem se ale jejich humor změnil spíše v nevraživost a začali říkat, že zahálí a marní čas zbytečnostmi. On se vždycky trpělivě snažil jim vysvětlit, že studánka v lese je důležitá, a že pokud v ní voda nebude čistá, bude zle nejenom s nimi, ale i s celou zemí. Ale nebylo to nic platné. Netrvalo dlouho a trpaslíci toho nejmenšího vyhnali jako budižkničemu, který zbůhdarma ujídá chléb těm pilným a užitečným.

A tak šel čas. Trpaslíci ráno vstávali do práce a večer se vraceli unavení domů, ale tam je nikdo nečekal. Nebyla nachystaná večeře a jejich společný domov byl najednou jaksi prázdný, protože je nikdo nevítal. Neviděli to hned, ale s každým dalším dnem v nich sílil pocit, že jim něco chybí, ale nemohli přijít na to co. Ale to nebylo jediné. Potůček u jejich chaloupky se pomalu proměňoval v kalnou stoku, ze které se nadalo pít. A tak přemýšleli a přemýšleli, až si vzpomněli na svého nejmenšího kamaráda, kterého před časem odehnali. Co že to říkal ten malý šmudla, že hluboko v lese je vodní pramen a u něho malá studánka, ve které je životodárná voda? Nevěděli ale, kde ji hledat. A tak se vydali do všech stran hledat svého brášku trpaslíka. Když ho našli, tak ho poprosili o odpuštění a o pomoc a on se s nimi rozběhl svojí vyšlapanou pěšinkou ke studánce, která

byla zapadaná tlejícím listím. Společně ji vyčistili a vrátili se domů do chaloupky. Od té doby už všichni věděli, že i ten nejmenší trpaslík koná velké dílo, možná že dokonce větší než ti velcí a nikdo už se mu nesmál.

A jak to souvisí s kněžstvím? Víte, on kněz je vlastně také takovým „malým trpaslíkem“, kterým tato společnost mnohdy opovrhne a pokládá ho za budižkničemu a darmojeda. Dokonce i mnozí farníci si o vlastním knězi v duchu myslí: „Co ty víš o starostech s rodinou, s prací...?“ Ale kněz jako ten trpaslík čeká v chaloupce kostela, kam se všichni vracíme ze svých prací a měli bychom se tam vracet jako domů, kde najdeme v otcovské náruči porozumění, povzbuzení a požehnání. Kněz jako ten malý trpaslík čistí studánku našeho srdce skrze svátostnou službu svěřenou mu Kristem, aby v prameni nehnul hřích, který by otrávil nejenom malou studánku, ale i celý potok, ze kterého by se pak nedalo pít, a otrávil by nakonec celou zem, která by nebyla k žití nejenom pro malé trpaslíky, ale pro nikoho.“

Petr Trefil

Modlitba za farnost

Pane Ježíši Kriste, ty jsi hlava církve,
ty jsi hlava našeho farního společenství.
Dej nám, ať se máme rádi, ať máme jeden pro druhého správné slovo,
pomáhající skutek, odpuštění.
Chraň slabé, osvěcuji pochybující, posiluj malomyslné, podrž kolísající,
probud' dřímající, ved' hledající, rozehřej vlažné.
Dej nám, ať jsme znamením tvé přítomnosti, tvé zachraňující lásky.

Modlitba za kněze

Dobrý Otče, přijmi naše prosby za naše duchovní otce.
Pronikni jejich srdce milostí Ducha svatého, opravdovostí a láskou,
aby se ti stále více podobali.
Ať posvěcují sebe i nás, ať nás vedou k tobě, ať vždy u nás
naleznou pomoc a pochopení.

Rozhovor s P. Mgr. Oldřichem Kučerou

Otče Oldřichu, mohl byste se prosím čtenářům Agapé krátce představit? Odkud pocházíte a kde jste studoval?

Narodil jsem se v roce 1972 v Litomyšli a dětství prožíval spolu se třemi sourozenci v obci Sebranice u Litomyšle. Tam jsem chodil do mateřské i základní školy. V Litomyšli jsem pak vystudoval Střední zemědělskou školu. Následně jsem rok pracoval v JZD Sebranice jako opravář zemědělské techniky, traktorista a kombajnér.

Se Sebranicemi je spojené salesiánské hnutí, že? Jak Vás salesiáni ovlivnili?

U nás v Sebranicích jsou salesiáni od doby, co já pamatuji. Za socialismu museli působit samozřejmě tajně. Rodiče nás vedli k Pánu Bohu i skrze toto salesiánské hnutí. Velký vliv na můj život salesiáni měli a mají. Formace během dětství a na chaloupkách přináší obohacení a mnoho nabízí i současnému životu.

Jak jste rozpoznal, že Vás Bůh volá ke kněžské službě?

K tomuto poznání stále dorůstám, neboť si uvědomuji, že uposlechnutí Božího povolání je jen začátek k mnohému dalšímu. A dobře vím, že je to cesta.

Během pracovního procesu a také díky salesiánům ve mně začínalo růst poznání povolání k cestě kněžství. Tuto cestu jsem zahájil v konviktu v Litoměřicích a následně studoval v pražském semináři.

Jaké bylo Vaše první kněžské působišťe?

Po vysvěcení na kněze v roce 1998 jsem prožil tři roky kaplanství v Pardubicích. Pak jsem strávil 17 let v Žamberku v Orlických horách.

V Žamberku jste byl sám, tady v Havlíčkově Brodě je s Vámi ještě otec P. Petr.

P. Petr Soukal a jeho kaplanství jsou pro mě novou zkušeností a zároveň velkým obohacením. Pak i koordinace a velká pomoc P. Pecna a P. Vojtěcha Černého i jáhna Petra Trefila.

Kolik farností máte vlastně na starosti?

Kromě Havlíčkova Brodu se staráme o farnosti Skuhrov - Sedletín, Pohled – Svatá Anna - Dlouhá Ves a P. Petr má ještě navíc Šlapánov.

Jací jsou Vaši oblíbení světci?

Don Bosko – zakladatel salesiánů, sv. Oldřich, sv. Antonín a sv. Josef.

Máte nějaký kněžský vzor?

Ano, je to P. Josef Landa a profesor Mons. Karel Vrána.

Jak vnímáte svůj dar kněžství skoro po 20 letech? Co je na kněžské službě podle Vás nejkrásnější?

Nejkrásnější je poznání Boží dobroty a moudrého vedení. Poznání Boha je pestrá zkušenost a přináší bohatství poznání na mnoha úrovních. Toto poznání přináší objevování lidí, krás přírody, díla lidských rukou i umění. Za toto všechno jsem Bohu vděčný. Z modlitby a četby vychází nejvíc síly, a tak ji považuji za základ svého poslání, které se budu učit i mezi vámi.

Co všechno jste na fáře od léta předělali?

Jsem rád a vděčný vám všem, kdo jste pomáhali při vymalování vstupní haly i dolní společné kuchyně. V dolní části probíhá úprava budoucí kanceláře. V patře jsme velmi rádi za farářskou kuchyňku a kapli, a že P. Petr má bydlení vymalované a má svou knihovnu.

Jaké máte plány do budoucna?

Nejdůležitějším plánem je usilovat o svatost a o přijetí mezi vyvolené. Z pozemských rozměrů - plánujeme upravit prostředí fary a farní zahrady. Rád bych poděkoval, že jsou připraveny podklady pro opravy kostela sv. Kateřiny, opravu fasády kostela P. Marie, Grálu a opravu střechy fary, která je v havarijním stavu, a že je požádáno do různých dotačních programů.

Chtěl byste čtenářům Agapé něco vzkázat?

Ať se máme rádi a vytváříme Boží království již na zemi.

Děkujeme Vám, otče Oldřichu, za rozhovor. Přejeme Vám, aby se Vám u nás v Havlíčkově Brodě líbilo a našel jste zde radost a štěstí v Boží službě.

redakce

Moje kněžská služba

Na začátku července došlo k zásadní a naprosto nepřehlédnutelné změně na havlíčkobrodské faře. Po dlouhých letech vystřídal děkana P. Hroznatu Pavla Adamce, O.Praem. nový děkan P. Oldřich Kučera, který přišel ze severu naší diecéze, přesně ze Žamberka, kde zastával úřad děkana a vikáře žamberského vikariátu. (Ostatně, od září 2017 byl jmenován vikářem i našeho, havlíčkobrodského vikariátu.) A nejen to. Dosavadního kaplana P. Damiána Kristiána Vrchovského, O.Praem., který odešel na samostatné místo administrátora do Zbraslavic, vystřídal novokněz P. Petr Soukal, chrudimský rodák, který dokončil svá studia v Římě. A jako by neměl, pomyslně, zůstat kámen na kameni, odešel i dosavadní jáhen Gorazd Tomáš Plavnický, O.Praem., který po vysvěcení na kněze vykonává nyní spolu s P. Hroznatou svoji kaplanskou službu v Humpolci.

Takže jediní kněží, kteří v Havlíčkově Brodě zůstali, jsou dva důchodci: ☺ starobní P. Josef Pecen a invalidní P. Jiří Vojtěch Černý. Ti oba také nadále zastávají svoji úlohu výpomocných duchovních a ve svých článcích nám přiblíží své kněžské působení v havlíčkobrodské farnosti.

Nejprve dostal slovo P. Josef Pecen, kterého všichni dobře znají, vždyť celý jeho život je spjat s Havlíčkovým Brodem.

Když se v mých 82 letech v roce 2013 nečekaně splnila na svátek Nanebevzetí Panny Marie má celoživotní touha stát se knězem, měl jsem obrovskou radost, ale netušil jsem, jak to vůbec zvládnou. Hodně mi pomohl jeden spolubratr, když mě utěšil slovy, že Duch svatý mi pomůže - jen to na Něm musím nechat.

Ve své jáhenské roli jsem byl za 20 let služby už jako doma, nemusel jsem o vlastní “technice” u oltáře vůbec přemýšlet a zcela se mohl pohroužit do prožívání mše svaté. Jako kněz jsem proto byl zpočátku zavalen množstvím nových úkonů, což mě při mém už dávno neškolním věku zaskočilo a plácal jsem se v tom až po uši. Paměť staříkovi tak neslouží, ledasco zapomene - zkrátka musel jsem si tužkou k nelibosti pana vikáře udělat pár poznámek a značek do misálu. Ještě štěstí, že dnes si můžeme promluvu napsat a číst ji. Takový J. M. Vianey se prý učil hodiny kázat z paměti, což bych už opravdu nezvládl. Ovšem stáří má i své výhody - jako zpovědník jsem spolehlivý, neboť většinu svěřeného rychle zapomenu, takže určitě přijďte ke svaté zpovědi!

S odstupem těch čtyř let mohu říct, že mě Duch svatý skutečně naučil. Občas se sice něco nepovede, ale jsem schopen radostné služby. Často vypomáhám ve zdejší děkanském kostele a jako kněz už jsem sloužil v mnoha okolních

farnostech našeho vikariátu (Polná, Svatý Kříž, Libice nad Doubravou, Skuhrov). Minulou neděli jsme zrovna sloužili s bratrem jáhnem Petrem Trefilem ve Skuhrově a bylo to velmi oblažující. Živá farnost - hezký malý kostelík sv. Mikuláše plný lidí od dětí až po stařečky.

Ale pokud je řeč o mém kněžství, nesmí chybět zmínka především o mé "farnosti". Bydlím v Domově pro seniory na Reynkově ulici, kde je asi 130 obyvatel, z nichž kolem dvaceti se účastní 2x týdně mše svaté v hezky zařízené kapli Domova. Dalších několik desítek má zájem o návštěvu kněze. Podle svých sil se snažím

o tyto svěřené ovečky pečovat. Navštěvuji je přímo na pokojích, pokud se ocitnou v nemocnici, jezdím za nimi i tam. Velký zájem je též o svátost pomazání nemocných. Mnoho z nich si potřebuje jen tak popovídat nebo být vyslechnuto. Mé kněžské služby využívá i personál Domova a křesťané z okolního sídliště. Občas bývají v našem Domově i různé slavnosti jako otevření nové zahrady nebo odhalení sochy s křesťanským námětem. Byl jsem velmi rád, když mě vedení Domova požádalo o slavnostní požehnání. V naší kapli je především v zimě příjemně teplo a nachází se hned v přízemí Domova. Tímto bych chtěl pozvat případné zájemce, kteří mají strach z prostydnutí nebo s malými dětmi, na mše svaté, které jsou vždy ve čtvrtek a v neděli od 15 hodin. Stačí se nahlásit na recepci. Naše babičky budou z dětí nadšené - příležitostné návštěvy i mladších generací zpestří naše společenství.

Na závěr bych chtěl tímto poděkovat Vám všem farníkům, bez nichž by kněžství z velké části ztrácelo smysl. Jsem Bohu nesmírně vděčný za tento Dar, který naplňuje můj život. Když mi bylo necelých 15 let, uslyšel jsem: "Pojď za Mnou!" a ani ve snu bych se nenadál, jaká to bude Cesta - dlouhá, ale krásná.

P. Josef Pecen

A nakonec nám svoji kněžskou službu v Havlíčkově Brodě přiblížil i P. Jiří Vojtěch Černý.

P. Josef Pecen v předchozím článku „prozradil“, že svátost kněžství přijal ve svých 82 letech. V tomto ohledu určitě nemá coby „novokněz“ konkurenci, ale ani já jsem nepřijímal kněžské svěcení v rozpuku mládí. Do 40 let mi chyběly dva roky a za sebou jsem měl bohatý osobní i profesní život. A právě moje profese defektologa – tedy odborníka na práci s postiženými (*tělesně i smyslově*) a jejich terapii, spolu s praxí v nemocnici nepřímo předurčila i hlavní náplň mého kněžského působení zde v Brodě.

Byl jsem sem poslán Otcem biskupem, abych vypomáhal v duchovní správě a více se věnoval právě nemocným, ale také seniorům. Což se koneckonců děje už tím, že poměrně pravidelně docházím do zdejší nemocnice, ať už se svatým přijímáním, tak také udělit svátost nemocných. Nejde však jen o svátosti, neméně potřebný je i osobní kontakt s nemocnými. Snažím se navázat (*nakolik to v prostoru zdravotnického zařízení lze*) otevřený vztah; věnovat dostatek času pro to, aby mohli nemocní vyjádřit své obavy, ano i strach a nejistotu. Snažím se je provázet na jejich cestě k přijetí své nemoci, svých omezení a hlavně jim pomoci zhodnotit svůj život, posílit je v jejich snaze smířit se nejen se sebou, ale třeba i se svými blízkými; najít potřebnou duševní a duchovní rovnováhu. To vyžaduje oboustrannou vzájemnou důvěru a její navození chce svůj čas. Podobně je tomu i se seniory, ti také ze všeho nejvíce touží si s někým popovídat, s někým, kdo na ně nebude spěchat, kdo bude mít pochopení pro jejich stařecké slabůstky, pro jejich nedoslýchavost, zapomnětlivost a roztržitost. A tak, zatímco o seniory v DPS v Reynkově ulici se stará P. Josef Pecen, já docházím sloužit mše sv. v 10 hod ve čtvrtek do DD v Husově ulici (*v areálu nemocnice*) a v sobotu v 9 hod do DD v Panské ulici.

Navíc, jak už zaznělo v minulém čísle Agapé, mi leží na srdci výstavba hospice v Havl. Brodě, na tento úmysl sloužím pravidelně každou středu (*v 16 hod*) mši svatou u sv. Kateřiny, stejně jako za všechny nemocné, postižené, umírající a také za zdravotníky, dobrovolníky, za členy jejich rodin, kteří se o své nemocné doma starají.

Nejsou to však jenom nemocní, ale všichni věřící, kterým rád posloužím jako kněz, ať duchovním rozhovorem, svátostí smíření, službou u oltáře. Kněžská služba je i po letech pro mne stále radostí a dává mému životu smysl a já se rád o tuto svoji radost s každým, kdo bude chtít, podělím.

P. Jiří Vojtěch Černý

Pozdrav z Humpolce

Srdečně Vás všechny zdravím z Humpolce. V Humpolci už jsem se zabydlel. Na faře bydlím sám. Je zde se mnou ustanoven také dnes už novokněz P. Gorazd. Bydlí ale v klášteře v Želivě a do Humpolce bude dojíždět.

Humpolec je menší město než Havlíčkův Brod – 11 000 obyvatel. Nedělních mší svatých se účastní 300 věřících. Ve všední dny přichází na mši svatou kolem 30 věřících. Pravidelné bohoslužby jsou v děkanském kostele sv. Mikuláše na náměstí. Máme zde ještě kostel sv. Jana Nepomuckého na hřbitově. Tam jsou pohřební bohoslužby, na Dušičky, o svátku sv. Jana Nepomuckého a příležitostně i jindy. Pozitivní je, že věřící přistupují ke svátosti smíření. Jen výjimečně se stane, že některý den nepřijde nikdo ke zpovědi. P. Gorazd bude mít pravidelně mši svatou v neděli večer a některý den v týdnu, měl by pracovat s mládeží a chtěli bychom rozvíjet další aktivity ve farnosti.

Z Humpolce dojíždím ještě do farnosti Skála. To je moje rodná farnost. Část věřících jsou moji příbuzní. Pravidelně se bohoslužeb účastní kolem 40 lidí. Často také vidím známé tváře z Havlíčkova Brodu.

Není dobré srovnávat farnosti. Hodnotit, že někde je to lepší a jinde horší. Úkolem kněze je sloužit Pánu Bohu a lidem. Snažím se vždy přijmout nové úkoly s důvěrou v Boží pomoc. Přeji Vám všem v Havlíčkově Brodě radost, pokoj a nadšení pro Boží království a vše dobré.

P. Hroznata Pavel Adamec, O.Praem.

Pozdrav ze Zbraslavic

P. Damián Vrchovský, O.Praem. nyní sídlí ve Zbraslavicích – okres Kutná Hora. Všechny vás moc a moc pozdravuje a určitě ho potěší, když ho někdo přijede navštívit. ☺

Také chceme připomenout, že P. Damián oslaví začátkem prosince kulaté narozeniny, a tak mu všichni přejeme vše dobré, hodně zdraví, štěstí a radosti a hojnost Božího požehnání na jeho novém působišti.

redakce

Primice P.Gorazda Tomáše Plavnického, O.Praem

Dne 21. 10. 2017 přijal z rukou biskupa Jana Vokála, sídelního biskupa naší královéhradecké diecéze, kněžské svěcení P. Gorazd Tomáš Plavnický, O.Praem, který působil do konce června v havlíčkobrodské farnosti. Spolu s ním přijali kněžské svěcení P. Petr Zadina (rodák z nedaleké vsi Rozsochatec) a P.Dmytro Romanovský.

Kněžské svěcení v Hradci Králové

Místo svěcení : Hradec Králové, Katedrála Svatého Ducha

Datum : 21. 10. 2017

Čas svěcení : 10:00

Jméno světitele : J. E. Mons. Jan Vokál

Dmytro Romanovský

Gorazd Tomáš Plavnický O.Praem

Petr Zadina

P R I M I C E	Gorazd Tomáš Plavnický O.Praem, jáhen - ustanoven k jáhenské službě v Humpolci, primice v neděli 22.10.2017 od 9:00 v Humpolci a v sobotu 28.10.2017 v Hromoši na Slovensku.
	Dmytro Romanovský, jáhen - ustanoven k jáhenské službě v Kutné Hoře, primice v sobotu 28.10.2017 od 11:00 v Libici nad Cidlinou (u Poděbrad)
	Petr Zadina, jáhen - ustanoven k jáhenské službě v Hradci Králové - primice v neděli 22.10.2017 od 14:00 v Čachtotíně (u Chotěboře)

V neděli 22.10.2017 v 9 hodin slavil P. Gorazd svou první. mši svatou, na poděkování za dar kněžství , v kostele sv. Mikuláše v Humpolci, kde od července působí spolu s P. Pavlem Hroznatou Adamcem, O.Praem. Kromě P. Hroznaty přijeli povzbudit mladého novokněze a vyprosit mu dary potřebné ke kněžské službě i P. Rychlý, O.Praem z Brna a P. Jiří Mára z lučické farnosti spolu s lidmi shromážděnými v kostele, nejen z Humpolce, ale i z mnoha míst v okolí. Mezi nimi samozřejmě nechyběli i zástupci z havlíčkobrodské farnosti, především ze společenství mládeže.

I když venku vládlo nevlídné dušičkové počasí, v zaplněném humpoleckém kostele panovala velmi radostná atmosféra. Jak sám primiciant poznamenal, že když venku prší, je vláha darem zemi, aby mohla žít, tak můžeme déšť vnímat

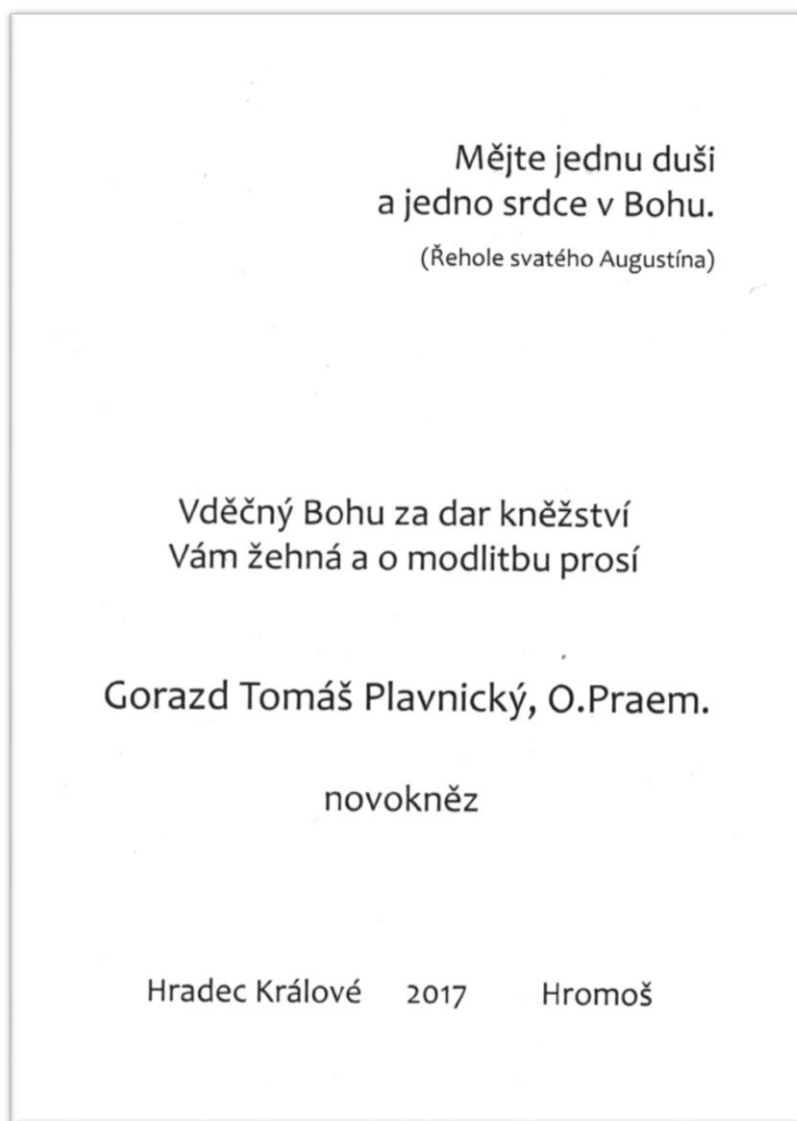
jako symbol milostí darů Ducha svatého, které se vylévají při každém setkání s Pánem a jsou důležité pro náš vnitřní život. Primiční kázání pronesl P. Hroznata, který poukázal na misijní poslání kněží.

Na závěr před novokněžským požehnáním a pozváním všech zúčastněných na malé občerstvení v prostorách humpolecké fary, pronesl P. Gorazd přání pro svou kněžskou službu:

BÝT POŽEHNÁNÍM PRO TY, KE KTERÝM JE VYSLÁN...

Vyprošujme proto nejen jemu, ale i dalším (novo)kněžím hojnost darů Ducha svatého, radosti a ochranu Boží Matky Panny Marie v jejich službě.

Jiří Kadlec

Pár otázek pro P. Gorazda

Otče Gorazde, u nás v Havlíčkově Brodě jste sice pobyl jen krátce, ale i přesto na Vás stále myslíme. Kam jste vlastně od nás odešel? Do Humpolce, nebo jste se vrátil zpět do kláštera v Želivě?

Z Havlíčkova Brodu jsem se vrátil do Želiva. Byl jsem ale ustanoven pro službu ve farnosti v Humpolci. Znamená to, že bydlím v klášteře a jsem součástí želivské komunity a zároveň dojíždím do Humpolce, kde vypomáhám otci Hroznatovi, který tam je farářem. Mše v Humpolci mám obvykle v neděli večer a v pátek. Kromě toho bych se chtěl více věnovat mládeži. Další pastorační povinnosti vyplynou z aktuálních potřeb. V klášteře mám běžné povinnosti, což je funkce hebdomadáře. To znamená, že přibližně jednou za měsíc mám týdenní službu, kdy vedu společné modlitby a kázu na mších v Želivě. Kromě toho se každou středu účastním klášterních porad s našimi zaměstnanci, kde hledáme společné řešení při vedení našich firem a organizací.

Skloubit tyto dvě služby není někdy jednoduché, ale se správnou organizací to možné je. Když jsem byl v Brodě, tak jsem také musel dělit čas mezi farnost a studia teologie v Praze. Každá taková služba je krásná, je ale nutné vždy hledat vůli Boží.

Myslím, že vloni jste skládal v Želivě řeholní sliby. A nyní jste byl vysvěcen na kněze. Proč jste si vybral právě řád premonstrátů?

Čas řeholní formace byl velmi krásným obdobím. Poznávání řádu a vlastně postupná identifikace se s ním bylo pro mě velmi přínosné. Každý z nás máme nějaké životní zkušenosti a i já jsem do Želiva nevstoupil jako nepopsaný list.

Tři roky předtím jsem byl v komunitě v Polsku, kde jsem také začal studovat teologii. Postupně ale u mě převládla touha pracovat v církvi a pro církve jiným způsobem, než tomu bylo v Polsku. Těžko se hledají slova, která by to popsala, ale možná šlo o určitou formu misie, nebo nové evangelizace. Možná jenom touha nepracovat v masové organizaci, kde se často umenšuje individuální přístup, zato se do popředí dostává náboženský nacionalismus, masovost náboženských projevů nebo přesvědčení o vlastní dokonalosti.

A tak mi moji představení nabídli práci na Ukrajině, kde bych se mohl realizovat. Problém byl ale v tom, že jsem nebyl schopný se tak rychle naučit ukrajinštinu. Místní lidé docela dlouho respektovali, že jsem s nimi mluvil polsky. Celý čas jsem ale myslel na českou církev, kterou jsem měl možnost poznat, když jsem po maturitě chvíli pracoval v Praze a Jihlavě. Otevřenost české církve mě zaujala natolik, že když jsem se v Polsku rozhodoval, jaké bude moje další působení, oslovil jsem pár starých známých také v Čechách a svěřil

jsem se jim se svým dilematem. Želivský opat Bronislav Ignác Kramár se mnou velmi intenzivně komunikoval a pozval mě do Želiva.

Můžu říci, že od prvních dní jsem cítil, že zde je moje místo. Neznamená to, že by v Želivě bylo všechno bez problémů. Jsme jenom lidé a tak občas i my děláme nesprávná rozhodnutí. Důležité je ale tvořit komunitu bratří, kteří chtějí společně sloužit Bohu i lidem. Takovým způsobem jsem si vybral premonstráty a oni si vybrali mě. Možná to byla shoda okolností, ale věřím, že když si vybíráme mezi několika dobrými možnostmi, tak nám Bůh žehná. Klidně se mohlo stát, že bych se tehdy rozhodl jinak a dnes by možná ze mě byl kněz na Ukrajině. Ale to bych nepoznal tolik úžasných lidí v Želivě a také v Brodě. Nevíme kam nás Bůh a představení pošlou, ale vždy musíme sloužit lidem, hledat dobro v nich a přivádět je k Bohu.

Jak jste se rozhodoval pro kněžskou službu?

Čas rozhodování byl velmi zvláštním obdobím. Jen stěží se dá nějak ohraničit. Už jako dítě jsem sousedce jednou řekl, že až budu velký, budu knězem. Ale doopravdy to začalo asi až na střední škole, kdy jsem se intenzivněji věnoval smyslu existence člověka. Hledal jsem odpovědi na mnohé otázky a jednou z nich byla i existence Boha. Byl jsem vychováván v katolické rodině a na střední škole jsem se potkal s liberálním světem, který nabízel jiné odpovědi než církve. Snažil jsem se pochopit argumentace obou stran. Postupně jsem zjistil,

že až takové rozdíly v přístupu nejsou. Důležitý je ale dialog. Po studiu jsem pochopil, že samotné angažování se v občanském aktivismu mě neuživí, proto jsem začal pracovat. Tehdy jsem začal na mnohé problémy pracujících lidí nazírat jinak. Postupně jsem se znovu vrátil k myšlence kněžství, ale to mi už bylo dvacet dva let. Byl jsem fascinován Božím milosrdenstvím, které šířila také sv. Faustina a Jan Pavel II. Proto jsem vstoupil do noviciátu právě v Polsku. Myslím, že krátká osobní životní zkušenost před vstupem do semináře mě ovlivnila natolik, že i ke kněžství jsem přistupoval a myslím, že i přistupuji, více kriticky.

Co všechno jste poslední dobou prožil?

V průběhu devítileté formace jsem po krůčcích více a více pronikal do tajemství řeholního života. Postupně jsem skládal časné řeholní sliby na jeden rok, dále jsem přijal službu lektorátu, akolytátu a nakonec svěcení na jáhna, které logicky předcházelo kněžskému svěcení. Neříkám, že jsem se na to netěšil, ale bral jsem to tak normálně. Když přišel čas kněžského svěcení, tak jsem přijal Boží vůli a vstoupil jsem natrvalo do nové služby v církvi. To, co jsem teoretiky věděl, jsem měl najednou prakticky aplikovat na lidi kolem sebe. A to mě přivádí k pokoře.

Protože lidé, kteří přede mnou stojí, jsou místem posvátným, jejich křehkost se spojuje s Boží silou, která je v nich. A mým úkolem je vždy poukazovat na Krista. Je to obtížné, když chtě nechtě se novokněz stává středobodem pozornosti. Svěcení, primice i různé mše s novokněžským požehnáním mohou vzbudit povědomí, že novosvěcenec je něco víc. Například na Slovensku mají primice také mnoho prvků, které mají až folklórní charakter, jako je průvod s věnci. Ale přitom to je jenom projev společné radosti z Kristova kněžství, na kterém mám teď i já podíl. Je to zvláštní mluvit o vlastní pokoře, ale upřímně bych si ji přál. Je to také pokora Boha, že právě mne si vybral za kněze. Přeji si, aby všichni kněží byli požehnáním pro lidi, ke kterým jsou posláni.

(Fotografie jsou ze mše sv. 26.11.2017 v Havl. Brodě)

Německobrodský děkan Antonín Tadeáš Stamic

Letos jsme si připomínali 300 let od narození hudebního skladatele Jana Václava Antonína Stamice (1717-1757). Ve stínu jeho slávy zůstali mladší bratři, malíř Josef František, hudebníci Václav Jan a Tadeáš Vít a kněz Antonín Tadeáš.

Antonín Tadeáš, třetí v řadě synů varhaníka Antonína Ignáce, se narodil 20. ledna 1722. Kmotrem mu byl děkan Jan Křtitel Vít Seidl. V letech 1733-1739 studoval, stejně jako jeho slavný bratr, na jezuitském gymnáziu v Jihlavě. Následující dva roky pokračoval studiem filosofie v Praze a po tříleté vojenské službě ještě dvěma roky teologie. Poté byl r. 1746 ustanoven kaplanem v Krásné Hoře, kde zůstal pouhé tři měsíce, a od 29. září 1746 působil jako třetí kaplan v Německém Brodě. Tři roky nato, po smrti děkana Ondřeje Leopolda Schaffera, nastoupil 24. září 1749 do děkanského úřadu. Přitom se nadále věnoval studiu a v roce 1760 byl v Neapoli promován doktorem teologie a filosofie, r. 1762 byl jmenován staroboleslavským kanovníkem, r. 1763 administrátorem německobrodského vikariátu a r. 1764 vikářem. Kromě toho byl v souladu s rodinnou tradicí také výborným hudebníkem. V jeho majetku, jak víme ze závěti, bylo několik hudebních nástrojů. Už během svých studií si přivydělával hrou na violoncello a vyučováním hudbě. V Brodě po sobě zanechal také jednu stavební památku – nad pramenem před kostelem sv. Trojice nechal postavit kapli sv. Kříže. Současně dokončil a r. 1760 vysvětil kapli sv. Barbory, jejíž stavbu započal jeho předchůdce Ondřej Leopold Schaffer. (Tato kaple, která stála východně od děkanského kostela, byla za josefinských reforem zrušena a přestavěna na školu, před polovinou 20. století zbořena.)

Poslední tři roky života byl Antonín Tadeáš Stamic velmi nemocný, dodnes se v brodském archivu dochovaly jeho lékařské předpisy. Zemřel 23. srpna 1768 a pohřben byl pod prahem hlavního vchodu do děkanského kostela. Ve zdi po levé straně vchodu do kostela se nachází kovová destička s jeho latinsky psaným epitafem: „*Zastav se jdoucí a čti. Zde pod prahem chrámu Páně pochovaný leží ctihodný, důstojně velebný Pan Antonín Tadeáš Stamic, 19 let německobrodský děkan, arcibiskupský vikář, starobylého kolegiátního chrámu S.S. Kosmy a Damiana Staré Boleslavi kanovník z tohoto světa šťastnou smrtí vykročil a usnul v Pánu dne 23. srpna, věku svého 47 let. Pocestný řekni, abys šťastně odpočíval, amen.*“

Jaroslav Staněk

Klerika v Havlíčkově Brodě

Svoji první kleriku jsem dostal v olomouckém semináři ještě jako bohoslovec. Pak jsem byl vysvěcen na kněze a měl mši svatou u svatého Tomáš v Brně. Pověsil jsem kleriku na ramínko v sakristii a pak z věšáku zmizela. Svatotomští ministranti se dušovali, že tam nikdy žádnou neviděli a že na žádný věšák určitě žádnou kleriku nikdo nikdy nepověsil, natož aby ji někdo bral.

Žít bez kleriky je těžká věc, ne že by byla životně důležitá a bez ní to nešlo, ale sem tam se při různých příležitostech hodí.

Pro další příběh je důležité, že svou druhou kleriku jsem získal takřkajíc ze second handu (po spolužákovi, kterému již byla malá) a nemám k ní tedy ten intimní duchovní vztah. A nevěřil bych, že kvůli této druhé klerice budu mít existenciální zážitek a budu se muset ptát, kdo jsem a kam jdu.

Pro naše středoškoláky pořádáme letní tábory a pravidelnou atrakcí je sobotní výlet do Havlíčkova Brodu, s hrou v ulicích města, která je vždy trochu recesní a trochu provokativní. Středoškoláci to mají rádi a my konec konců také. Loni měla hra neobyčejně komplikovaná pravidla, zabydleli jsme ji řadou postav, první informaci dával VODNÍK, potom bylo třeba kontaktovat MIKULÁŠE a ČERTA. Byla zde rovněž postava HUSITY, jistou informaci podávala v sakristii KOSTELNICE... I když to zní nepravděpodobně, v příběhu měla každá z těchto postav své logické místo, ale to by bylo na jiné vyprávění. Já jsem byl FARÁŘ, role byla zvláštní tím, že jsem v samotné hře neměl žádnou práci, farář se měl jen promítat na pozadí, mým úkolem bylo procházet městem a pomocí mobilního telefonu koordinovat hru a upozorňovat herce na pohyb skupinek našich mládežníků. Při plánování v Brně nám to přišlo přirozené a byla zde i špetka humoru: farář bude hrát faráře.

Oblékl jsem si tedy svou kleriku a nasadil bired. Hra se úspěšně rozjela a všechno běželo jak na drátkách, vykročoval jsem si ulicemi a pozoroval ruch. Vida, před padesáti lety bych se tu takto mohl procházet navážno, ale dnes? A pak to přišlo. „Chvála Kristu,“ pozdravil mě starší muž na ulici. „Až na věky, amen,“ odpověděl jsem upřímně. Vypadl jsem z role, nebo jsem se do ní právě dostal? Jiný starší muž smeknul a já jsem pokynul. Ještě že faráře hrají já, napadlo mě, jinak bychom mátlí lidi – ale mátl jsem je, nebo nemátl? Něco bylo zvláštní: vodník ani Mikuláš nebyli součástí světa, já ano. Občané si je různě fotografovali, jedno dítě se při pohledu na čerta dokonce rozplakalo a připomnělo mamince její slib, že

čert přijde zase až za rok – a podívej se. Mne si fotografoval někdo jen občas, jinak jsem zapadl do ospalého havlíckobrodského odpoledne jako klíč do zámku. Ano, zde asi ještě chodí kněží jako za starých časů, podcenil jsem, že čas běží jinak v Praze a jinak v menším městě na Vysočině. V Praze bych již jistě byl součástí divadla, zde jsem součástí skutečného světa, vše je tak jako kdysi. A já se ocitl ve dvou vesmírech naráz. Použil jsem svou kleriku jako součást divadelní výstroje, nebo jsem jako kněz doprovázel svoje mládežníky na výlet do Havlíčkova Brodu? Hrál jsem městskou roli s nádechem recese, nebo navážno plnil svoje životní poslání? Nebyl jsem schopen si odpovědět. Pro kamarády z tábora jsem byl součástí hry, pro havlíckobrodské občany součástí denního života. Kdo je řecká *persona* a kdo jsem skutečný já? Co je pravda a co fikce?

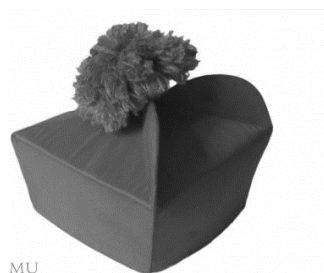
Mikuláš se jmenuje ve skutečnosti doktor Malý a pracuje jako vedoucí biochemické laboratoře. Ale kdo jsem já, když shodím oblečení? Mám navěky chodit v divadelním kostýmu? Bylo to jako v surrealistickém snu: klaun přijde do divadla a čeká, že za dvě hodiny se odlíčí a půjde domů. Žádné domů ale neexistuje, v průběhu představení se proměnil svět a herci nebude umožněno se vysvléci z osoby, představení se stalo realitou a potrvá navždy, jeviště a hlediště si vyměnily místa. Z kleriky vyskočit nelze, nohy se propadnou do prázdna, vesmír zmizel a stal se divadelním opusem.

Po hře, tak jako každý rok, jsme šli na náměstí tančit choreografii a jako každý rok na mne připadla role jít vše domluvit na policii, neboť v Havlíčkově Brodě je vše monitorováno kamerami a o všem se ví, což znají velmi dobře sprejeři, jakož i my. Bude třeba natáhnout na náměstí dráty a reproduktory a havlíckobrodští policisté na nás byli vždycky hodní. Zaklepal jsem – již odstrojen - na dveře služebny s několika řadami monitorů nad sebou.

„Vy jste ten „*farář*“, že?“ přivítal mě policista s úsměvem, bylo vidět, že se po celou hru výborně bavil.

„Ano, jsem farář,“ odpověděl jsem.

„Já jsem farář,“ opakoval jsem, ještě celý zmatený.

Převzato z knihy **P. Marka Orko Váchy: Probouzení**, vydalo nakladatelství Cesta roku 2009

Kronika

Matrika pokřtěných

(leden – říjen 2017)

Alžběta Vladimíra Bártová, Jan Jiří Slanař, Šimon Trnka, Pavel Martin, Kristýna Terezie Smutníková, Monika Markéta Doktorová, Anna Marie Lapáčková, Václav Petr Němec, Hana Doležalová, Petr Doležal, Radka Tereza Heřmánková, Aneta Rejhonová, Terezie Lada Stránská, Michal Venc, Jindřich Venc, Richard Venc, Andrea Marie Sobotková, Martin Kabourek, Dorota Volárová, Ondřej Aleš Vampola, Filip Michael Vampola, Jan Vít Dednář, Lukáš Václav Žáček, Marie Růžena Maříková, Miroslav Josef Stražil, Jiří Milan Štěkl, Radek Křištof

Matrika oddaných

(leden – říjen 2017)

Ing. David Kozlík a Jitka Miřátská
Václav Dočkal a Kateřina Culková
Martin Čapek a Vladimíra Kiššová
Milan Volár a Lenka Jirsová
Radek Kocman a Gabriela Čížková
Radek Vosyka a Anna Procházková
Ondřej Pavlas a Barbora Holešáková

Matrika zemřelých

(leden – říjen 2017)

Helena Dvořáková (1928), Anna Beránková (1933), Vladimír Čech (1943), Marie Švecová (1948), Marie Macháčková (1924), Petr Zvolánek (1947), Božena Boudská (1933), Jan Bauer (1937), Otilie Veselá (1922)

Anna Hušková (1922), Cyril Pecha (1940), Libuše Sošková (1930), Jaroslava Šáchová (1947). Josef Fikar (1926), Josef Jůzl (1946), Bohuslava Hladíková (1928), Anna Jílková (1939),

Vlasta Marková (1919), Karel Přívozník (1935), Jaroslav Žák (1934), Jarmila Vajrychová (1931), Květa Kopicová (1939), Marie Fikarová (1956)

Anna Vondráčková (1936), Božena Pertlová (1922), František Novotný (1939), Václav Čech (1942), Daniel Čuri (1956), Bohumil Bartušek (1941), Jaroslava Pytlíková (1922)

Jarmila Jiráková (1925), Zdeňka Nezbedová (1932), Josef Šejnost (1930), Květoslava Chvátilová (1928), Josef Kruntorád (1955)

Bohumil Musil (1942), Jaroslav Cáp (1933), Libuše Čelanská (1925), Miroslav Pertl (1934), František Pleskač (1938)

Jan Holenda (1936), Ing. František Pádivý (1930)

Antonín Beneš (1933)

Marie Mištová (1954), Václav Hejkal (1926), Vlastislav Klement (1948), Josef Hlaváček (1936), Anna Vaňkátová (1944), Bohumil Žák (1939)

Děti u prvního svatého přijímání

(dne 28. května 2017)

Adam Avuk
David Čejka
Jakub Čejka
Heřman Mašek
Prokop Molák
Kristýna Tomšovská
Tereza Rutschová
Václav Trefil
Anna Veselská

katechetka Marie Topolovská

Modlitba dětí po sv. přijímání

Pane Ježíši, přišel jsi ke mně. Děkuji Ti a mám Tě za to rád.

Pomáhej mi, abych byl hodnější. Pomáhej také tatínkovi a mamince, bratřím i sestrám, kamarádům i ostatním lidem, aby Tě měli také rádi.

Vezmi nás jednou všechny k sobě do nebe.

Skautský oddíl BLESK oslavil 70 let od založení

Křesťanský skautský oddíl BLESK v roce 2017 oslavil 70 let od svého založení. Již jeho počátky byly spjaty s havlíčkobrodskou římskokatolickou farností a i v dnešní době s ní oddíl úzce spolupracuje - farnost mu poskytuje střechu nad hlavou v podobě klubovny, oddíl se aktivně podílí na přípravě různých farních akcí, nedávno třeba také skauti využili své lezecké dovednosti při vymetání pavučin pod klenbou farního kostela Nanebevzetí Panny Marie (viz foto).

Kulaté jubileum členové oddílu oslavili první červnový víkend setkáním s těmi, kteří oddílem prošli, a s rodinnými příslušníky na skautské základně v prostorách bývalé orlovské hájovny (v jejíž blízkosti se mimochodem v roce 1912 konal vůbec první český skautský tábor). Celkem se tak sešla asi šedesátka „gratulantů“. Narozeninová oslava se pochopitelně neobešla bez velikého dortu, prohlížení starých oddílových kronik a dalších archiválií, ale také mnoha aktivit (např. lukostřelby, netradičního rozdělávání ohně, lanové překážky, signalizace atd.) a společné bohoslužby, kterou sloužili členové oddílu Vladimír Záleský – Šagi a Josef Tichý – Jestřáb. Setkání zakončilo posezení u táborového ohně, kde opět ožily mnohé vzpomínky na události z života oddílu.

Jednu z nich si zde můžete přečíst i Vy. Několik dalších je možné najít na oddílovém webu www.blesk.skauting.cz

Petr Vondráček – Cid

Staré pověsti Bleskoddílové

Byly Vánoce roku 1948. Našemu oddílu (3. oddíl Blesk) bylo 1,5 roku! Vánoce byly tehdy ještě bílé, ne jako nyní – blátivé, zelené. Svatý Martin tehdy přijížděl na bílém koni a sníh často vydržel až do jara. Klouzačka pro nás bývala běžnou zábavou odpoledne po vyučování. Sáňkovalo se od Kalvárie, parkem v tehdejší úvoze, dnes zasypaném (ulice Prokopa Holého), přes Žižkovu ulici až k Ostrovu, k řece.

Na 26. prosinec 1948 na 2. hodinu odpoledne byla svolána do srubové klubovny na Kalvárii oddílová vánoční beseda, v krojích. Zelená košile se šátkem, manžestrové kraťasy, podkolenky.

V krbu praskal oheň, vedoucí i kluci se scházeli. Z okna jsme pozorovali příchozí. Troulili se v zimních kabátech a teplácích, prošlapávali cestu sněhem. Tehdy na Kalvárii stála pouze klubovna a vedle jeden dům pana Štírského. Jinak holý kopec vystavený větru a vánici.

*Vtom vidíme švarného skautíka - jak si vykračuje v mrazu jen v košili a kraťasech s holými koleny – kroj podle předpisu – ale kroj **letní**! Zimní kroje nebyly. Kdo to je? Zdenek D. Vešel dovnitř celý zmrzlý – ale předpisově oděný! (Pod košilí měl tričko, jak se ukázalo). Zahřál se u krbu teplým čajem. Jestli z toho nebyl marod již nevím, asi ne. Nebyl žádný padavka, i když přišel z druhé strany města, z Humpolecké ulice. Přežil, vystudoval, stal se lékařem odborníkem na tropické nemoci, v roce 1967 emigroval do USA a snad tam dosud žije (jestli se nepřidal k indiánům, cestovatel jeden!!)*

Ale ještě k té vánoční besedě s nadílkou. Tehdy všechny potraviny byly na tzv. potravinové listky, hlavně cukr. Omezené množství na osobu. Tak se vánočního cukroví doma nemohlo mnoho dělat. Na besedu proto přinesl každý pár kousků z domova. Abychom měli čím osladit čaj, tak přinesl zástupce vůdce oddílu Jirka Č. krabičku hroznového cukru. Ten se vyráběl za války, a i po ní, z bramborového škrobu chemicky. Jeho rodiče totiž pracovali v Amylonu za tratí a dostávali „deputát“. Byly to takové pěnové krychličky různých barev, velikosti mýdla. Však jsme jim taky říkali „mejdlička“. No a když jsme to dali do čaje, tak to plavalo, rozpouštělo se to. Vypadalo to jako „šedá příšera“! Ale sladilo!

Popíjeli jsme, mlsali, zpívali, povídali si. Někdo dostal i dárek. Když jsme se k večeru rozcházel, tak jsme Zdeňka přece jenom něčím zateplili. Snad dekou.

František Jelínek - REN

oslava 70 let založení oddílu BLESK

Pout', na které skoro nikdo nebyl

Prožíváme Fatimský rok. Připomínáme si, že před 100 lety se zjevila ve Fatimě Panna Maria třem dětem. Měli bychom se vydat na pout' do Fatimy. - Ale ne do té portugalské. Do Českomoravské, ta je blíž. ☺

V polovině července cestujeme tedy do Koclířova u Svitav, kde má centrum Českomoravská Fatima. Větší děti samozřejmě nikam nechtějí, bereme s sebou jen nejmladšího, ten ještě nemá nárok protestovat.

V Koclířově máme sraz s našimi přáteli od Brna, také přijíždějí jen s benjamínkem, který se ovšem netváří moc šťastně, protože přijel nedobrovolně.

V 10:30 hodin začíná poutní mše svatá. Kromě nás šesti je v kostele asi dalších deset lidí, pan farář, ministrant a varhaník. Zpíváme fatimské písně ze speciálního zpěvníku. Je zde krásná socha Panny Marie, která se k nám jako by sklání. Modlíme se a malí kluci už se těší, až bude konec.

Kostel je zasvěcen sv. Alfonsi, zakladateli redemptoristů. Také zde kdysi tito řeholníci pobývali. Vystřídaly je pak sestry františkánky, o čemž svědčí fresky v kostele s vyobrazením života sv. Františka z Asissi. Za socialismu tady byl domov pro přestárlé řeholní sestry. Poznáváme všechny ostatní světce na obrazech i jako sochy. Jen dvě malé sošky skoro nahoře na hlavním oltáři nemůžeme určit.

Po mši svaté se vydáme na oběd do restaurace ve vsi. Při pomyšlení na kofolu a smažený sýr se kluci rozveselí. Na cestě se setkáme s panem farářem a zjistíme, že kdysi sloužil v Králíkách a zná se s naším panem děkanem P. Oldřichem. Spravoval v Orlických horách sousední farnosti. P. Oldřich je v Havlíčkově Brodě teprve 14 dní. Druhý den mu tedy vyřizujeme pozdrav – jak je ten svět malý ☺.

Potom si prohlížíme koclířovský areál. Nikde nikdo, jen nás šest. Kluci lítají sem a tam. Okolí kostela je pěkně upraveno. I venku se dá sloužit mše svatá. Je zde socha sv. papeže Jana Pavla II. Vyfotíme si děti u kvetoucích záhonků u sousoší tří fatimských pasáček s andělem. Můžeme vzpomenout na českobudějovického biskupa Josefa Hloucha, který zde byl v sedmdesátých letech internován. V malé kapličce je i připomínka královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška.

Odpoledne se koná krátká pobožnost. V kostele jsme jen my, pan farář a pastorační asistent. Po modlitbě nám ještě promítnou krátký film o Fatimě, který prý kupodivu natočila TV Nova. Je totiž jednoduchý a výstižný. To se klukům líbí.

Nakonec si ještě lépe prohlédneme kostel. Pastorační asistent nám ukáže nově zbudovanou kapli sv. Jana Pavla II. i s jeho ostatky, které kostelu daroval pan biskup Jan Vokál. U Panny Marie Fatimské jsou od roku 2009 uloženy ostatky tehdy blahoslavených dětí Františka a Hyacinty. Letos 13. května tyto děti papež František svatořečil. A najednou nás napadne, co že je to za malé sošky na hlavním oltáři. Vždyť jsou to František a Hyacinta Martovi. Pastorační asistent nám to potvrdí. „To jste si je nechali od někoho vyřezat?“ ptají se děti. „Ale ne, koupili jsme je ve Fatimě v Portugalsku, tam jsou takových soch plné obchody.“

Nad hlavními dveřmi kostela je ještě od loňského roku milosrdenství označena Svatá brána. Ale dveře jsou zamčené. Chodí se bočním vchodem. Na kostel navazuje poutní dům. Je možné sem přijet na rekreaci nebo duchovní cvičení. My zajdeme do místní klášterní cukrárny a do obchůdku s knihami a náboženskými předměty. Nakoupíme pár dárků pro ty, kteří zůstali doma. Malí kluci si ještě zkusí zahrát pingpong. Však zjistili, že se jim tu vlastně líbí ☺.

Už ani neprotestují, když je ještě jednou zatáhneme do kostela na krátkou modlitbu a rozloučení s Pannou Marií. Fatima je úplně proměnila ☺. Dokonce se těší, že si zas někdy uděláme nějakou „zbožnou pouť“.

M.R.

Farní tábor 2017

V srpnu se konal již tradiční farní tábor v Žirovnici. Přinášíme pár postřehů a vzpomínek očima nejmladších účastníků.

Na táboře se mi líbilo. I když jsem tam byla poprvé, měla jsem tam hodně kamarádů.

Líbilo se mi, jak jsme skoro pořád hráli hry a jak jsme hodně chodili ven.

Na letošním farním táboře jsme byli jako v pravěku a nejradši vzpomínám na plachtovou skluzavku, kterou nám vedoucí vyrobili na zahradě. Pořádně jsme si zařádili. Taky bylo moc prima, jak jsme si vyráběli vodní bomby z kuchyňských houbiček. A ze všeho nejlepší byl ohňostroj na konci tábora. Už se těším na příští rok.

Na táboře se mi moc líbilo, byly tam ovce, hráli jsme hry, zpívali jsme a chodili jsme nakupovat. Úplně nejvíc ze všeho se mi líbila plachta. Klouzali jsme se na ní. Bylo to super. Zajímavá byla i modlitba tancem.

Z tábora jsem si přivezla spoustu sádro-

vých magnetek, které jsem si vyráběla. Také se mi líbila soutěž bot. Sice naše boty moc nevydržely, ale přesto jsme dostali plný počet bodů. Poznali jsme naše nové pány faráře, kteří za námi přijeli.

Na letním táboře v Žirovnici se mi letos moc líbilo, Croodsovi je můj oblíbený kreslený film. Už jsme byli na stejném místě minulý rok. Tentokrát jsme měli hodně návštěv. Vlastně skoro každý den přijel nějaký pan farář – P. Hroznata s Gorazdem, P. Oldřich Kučera s panem farářem Pecnem, který hrál s ostatními dokonce volejbal. Já jsem viděl poprvé na táboře i pana faráře Petra Soukala, celé prázdniny jsem byl někde jinde na mši než v Brodč. Dokonce za námi dorazil i Damián. Už se těším na další tábor, tentokrát s námi snad pojede i můj mladší brácha.

Hymna "Jak se žije v pravěku" zněla po celou dobu tábora. Letos jsem byla poprvé na táboře, na který jsem se moc a moc těšila - a taky tábor splnil mé

očekávání. Byl super!!! Plný her, soutěží a výletů - což bylo bezva a nenudila jsem se. Soutěžila jsem za tým modrých. Nezapomenutelná hra je pro mne jak rodina Croodsových lovila vejce. Byli jsme moc prima parta a užili si všichni hodně legrace. Děkuji všem těm, kdo se o nás starali, a těším se na další tábor za rok.

Na táboře se mi moc líbilo, příští rok určitě jedu znova.

Velká legrace byla, když každá skupina měla vyrobit boty a předvést všem ostatním. U toho byla porota, která je hodnotila. Získali jsme nejvyšší počet bodů.

Měli jsme tam super kuchařky. Nejvíc mi chutnal řízek a povidlové knedlíky.

Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017

Naše dobrodružství začalo úterního odpoledne na vlakovém nádraží v Havlíčkově Brodě. Naším společným cílem bylo Celostátní setkání mládeže (CSM) v Olomouci ve dnech 15. – 20. srpna. Celí nedočkaví jsme „hupsli“ do vlaku a vyrazili směr Olomouc vstříc novým zážitkům.

Po příjezdu a přesunu k vysokoškolským kolejím nás organizátoři uvítali u registračních stánků (některé vítali dvě hodiny 😊) s taškami plnými map, brožurek a písemností. Z map jsme vyčetli pozice nejruznějších míst potřebných k našemu přežití (výdeje jídla, toalety) a uspokojení největších tužeb (kostely, památky, obchody a místa určená ke svátosti smíření). Po večerní mši v kostele u Panny Marie Sněžné všechny účastníky v Korunní pevnůstce, výchozím bodě celého setkání, na hlavním podiu přivítal Jenda Balík, ředitel Sekce pro mládež ČBK, a oficiálně zahájil CSM. Celý zbytek večera se nesl v duchu zpěvu písní za doprovodu kapel Srdcařů a Sněženek.

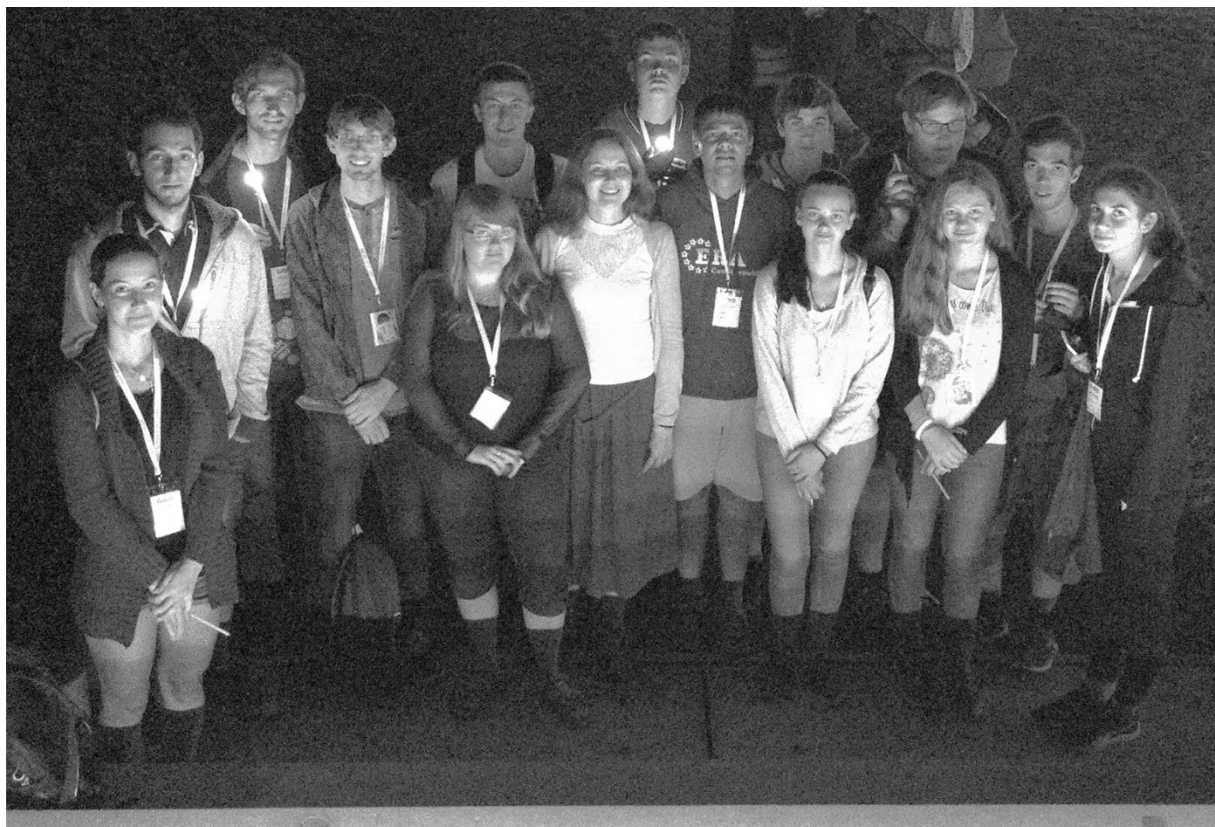

Organizátoři pro nás měli na každý den přichystaný originální program, odrážející a prohlubující víru v mnoha různých podáních. Jednalo se například o nejruznější přednášky, workshopy, výstavy, koncerty, možnost si zasportovat a navštěvovat místní jídelny.

Denní program většinou začínal lahodným rohlíkem s opojným nápojem označovaným „čaj“. Na to navazoval program či mše svatá se slovem na den. Odpoledne bylo zcela v naší režii, nechyběla ani možnost vybrat si z mnoha připravených aktivit. Večer nás čekal hlavní program, jehož součástí byly scénky, kázání, svědectví, zpěv a mnoho zábavy. Den byl završen setkáním s Bohem v podobě vigilie či modlitbou Taizé.

Z nejzajímavějších programů bychom zmínili: Svědectví o životě Chiary a Enrika Petrillových, Expo povolání, návštěva režiséra Jiřího Stracha a písničkáře Pavla Helana, koncert křesťanské skupiny Adorare a vystoupení Prague Cello Quartet.

V pátek jsme se vydali společně putovat na Svatý Kopeček, vzdálený asi 8 km od Olomouce, kde v roce 1995 proběhlo setkání s Janem Pavlem II. Vrcholem poutě byla mše svatá, kterou celebroidal ostravsko-opavský biskup Mons. F. V. Lobkowicz, a po ní obrovský ohňostroj.

Na závěr už jen několik perliček:

- setkání se zúčastnilo přes 7000 lidí (z toho 750 organizátorů)
- bylo snědeno 35 060 rohlíků
- 3078 gumových žízalek osladilo CSM
- bylo podáno 35 426 hostií a vypito 10,5 litrů mešního vína

Na setkání jsme navázali nová přátelství, získali spoustu nových zážitků a zkušeností a co je nejdůležitější, vrátili jsme se duchovně naplněni.

Děkujeme všem, kteří s námi byli spojeni přes televizi Noe, přenášející celé setkání do vašich obrazovek, a modlili se za průběh setkání.

Pavel Blažek a Vít Pavlík

Zprávy z charity

Skvělou atmosféru premiérového festivalu „Bez bariér jsme si blíž“ korunoval zápis do knihy rekordů

Už v devět hodin ráno se první kolemjdoucí začali zajímat o to, co se na havlíckobrodském Havlíčkově náměstí v pátek 15. září 2017 děje. Zvědavě se zastavovali a vzápětí si připomněli, že se tu celý den bude odehrávat premiérový ročník festivalu sociálních služeb, který od organizátorů z Oblastní charity Havlíčkův Brod dostal název „Bez bariér jsme si blíž“. Čekalo je „nejen“ důležité povídání o možnostech sociální péče na Havlíckobrodsku, ale také si mohli na vlastní kůži vyzkoušet řadu zajímavých tematických aktivit. Na své si přišli nejen dospělí, ale také děti. Třešničkou na dortu byl pokus o rekord, který vzbudil u malých i velkých návštěvníků obrovský zájem.

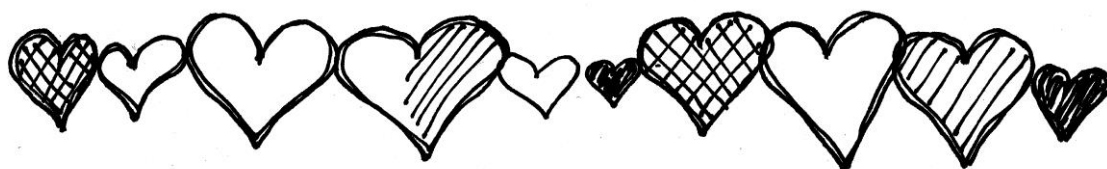
Myšlenka uspořádat podobnou akci přišla z Oblastní charity Havlíčkův Brod. Město Havlíčkův Brod pak poskytlo finanční podporu, aby se idea mohla stát skutečností. „Často se ve své každodenní praxi setkáváme s tím, že se lidé o možnostech sociální péče dozvědí až v momentě, kdy ji akutně potřebují. Přitom kdyby o tom, na koho se mohou obrátit a že se vůbec mají na koho obrátit, věděli dříve, možná by spoustu okolností řešili jinak, efektivněji a byli by spokojenější,“ uvažovala ředitelka Oblastní charity Havlíčkův Brod Bc. Anna Blažková.

Jak se organizátoři na vlastní oči přesvědčili, jejich nápad se setkal s kladným přijetím. „Aby se na náměstí jen nepovídalo, pokusili jsme se předávání informací ještě ozvláštnit. Nachystali jsme například hry pro děti za odměny, dílničky pro dospělé, workshopy, kavárničky, stánky s výrobky k prodeji, hudební i taneční vystoupení samotných klientů, koncerty, nafukovací horolezeckou stěnu, skákací hrad či pokus o rekord, který nesl myšlenku, že lidé jsou ochotni darovat část svého srdce i těm, jež se ve svém životě setkali s vážnějšími překážkami,“ vysvětlila mluvčí Oblastní charity Havlíčkův Brod a vedoucí organizačního týmu festivalu Mgr. Aneta Slavíková.

Nezapomněla zmínit, že to vše by se nepodařilo připravit bez pomoci zaměstnanců a dobrovolníků z havlíckobrodské Charity a bez aktivní účasti kolegů ze sociálních služeb při dalších organizacích působících v regionu. „Další organizace na náš nápad kývly a musím říct, že se s velkým nadšením pustily do vymýšlení aktivit, díky kterým byl program o to rozmanitější. Bez nich by festival nemohl plnit cíl, jež má podle našeho názoru smysl, a to ukázat veřejnosti všechny možnosti sociální péče, které ve svém okolí má. Oblastní

charita Havlíčkův Brod sice nabízí nejvíce sociálních služeb, ale ani tak nedělá a ani nechce dělat vše,“ dodala ještě ředitelka Anna Blažková. Na náměstí se tak vedle havlíkobrodské Charity prezentovalo deset organizací: Sociální služby města Havlíčkova Brodu, FOKUS Vysočina, Úsvit – zařízení SPMP Havlíčkův Brod, Kolpingovo dílo České republiky, Domov pro seniory Havlíčkův Brod, p. o., Oblastní charita Třebíč a Al Paso Vysočina, Život 99 – Jihlava, Centrum pro zdravotně postižené Kraje Vysočina, Centrum J. J. Pestalozziho a Nemocnice Havlíčkův Brod.

S velkým ohlasem se setkal pokus o rekord. Po celý den na jeho průběh dohlížela komisařka z pelhřimovské Agentury Dobrý den Zuzana Křížková. Návštěvníci festivalu nakonec vytvořili 358 papírových srdcí, která se postupně připínala na šňůru. A jelikož byl rekord nazván jako Nejdelší šňůra z papírových srdíček, do Guinnessovy knihy se zapsal především údaj o délce šňůry, jež měřila celkem 94,4 metrů.

Úspěch slavily i koncerty hudebníků. Hned v 11 hodin dopoledne s úžasnou lehkostí a vtipností vystoupil mladý písničkář Michal Horák. V 15 hodin si diváky získal Akordeonový orchestr Pohoda při Základní umělecké škole Havlíčkův Brod pod vedením Ivany Laštovičkové, v 19 hodin zazářil vlídný písničkář Pavel Helan s violoncellistou Štěpánem Švestkou a celý den stylově uzavřela humpolecká rocková kapela Spadla klec. K vynikající atmosféře velkým dílem přispěla skvělá moderátorka Tereza Šnajdr Stýblová.

Vedle města Havlíčkův Brod pomohli s průběhem festivalu i další partneři, a sice Měšťanský pivovar Rebel, Pross Reklama, Restaurace Rebel Na Rynku, Občerstvení U Babice, Klub Oko, Český rozhlas Vysočina a Televize HBin.

Pro více informací se můžete obracet na:

Aneta Slavíková, PR

tel.: 777736063

e-mail: slavikova@charitahb.cz

web: www.hb.charita.cz

Facebook: Oblastní charita Havlíčkův Brod

Zprávy z Výbuchu

Výbuch – hudební společenství při farnosti Havlíčkův Brod. Zkoušíme každý pátek v objektu Charity. Schází se nás pět až patnáct, jak kdo má čas. Hudebně doprovázíme dětské mše svaté v Havlíčkově Brodě, připravujeme Večery Chval. Kdo by měl chuť si s námi zahrát a zazpívat – je vítán. Nejmladšímu členu je 5 let, nejstarší oslavil padesátku.

❖ Červen 2017 - Členové brodského hudebního uskupení Výbuch se před začátkem letních prázdnin společně vydali na **ŠUMAVSKÉ HUDEBNÍ SOUSTŘEDĚNÍ**, tzn. poznávat krásy přírody do kempu Antýgl v srdci Šumavy. Celkem 6 vozidel - 30 členů či sympatizantů skupiny v páteční odpoledne vyrazilo směrem na jih a díky dvěma zastavením u McDonalds jsme šťastně dorazili do cíle. Krásné ubytování u čarokrásné (a studené) řeky Vydry s večerním posezením u ohně bylo předznamenáním krásných chvil. V sobotu po snídani jsme vyrazili na celodenní výlet, který pečlivě připravil náš basák Pavel: Antýgl – Modrava - Roklanský Potok – Tříjezerní slat' – Vchynicko-tetovský kanál – Antýgl. Po krásných 16 km a společné večeři mnozí z nás vyrazili na Rechli (Hradlový most), kde byla škola učení házení žabek a stavení kamenných mužíků. Večer jsme si udělali při ohýnku zkoušku na nedělní mši svatou. Z ledové Vydry (jako z lednice) jsme vytahovali vychlazené nápoje a melouny. Po ránu v neděli jsme se přesunuli do Kašperských Hor, kde jsme doprovodili Slavnost Božího Těla. Krásný obřad, krásné chvíle. Po mši jsme se vydali na Čeňkovu Pilu, kde jsme si obhlédli vodní elektrárnu (1912, 90 kW) na soutoku Vydry a Křemelné. Výlet pokračoval na Turnerovu chatu a končili jsme opět na Antýglu. Po cestě jsme se mnohokrát osvěžili, až vykoupani v chladné vodě. Cesta domů (na Vysočinu) byla pro Marušku a Ráďu dost specifická – na kole. Ostatní jsme v neděli okolo 22. hod dorazili do HB. Odpočinkový výlet nám všem dodal energii do další práce a zkoušek!

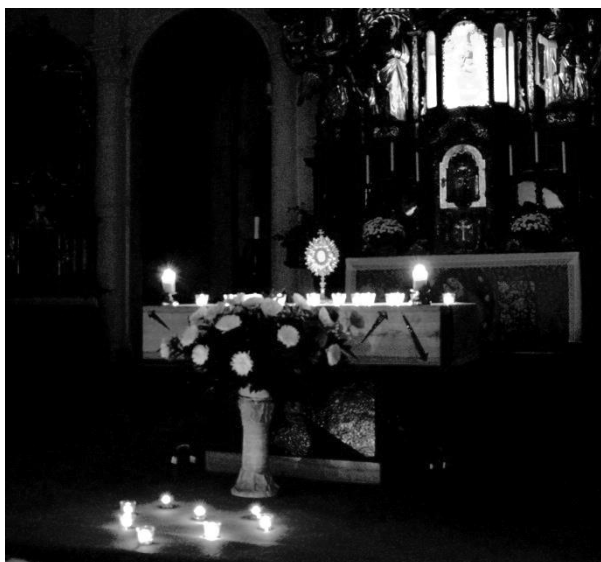

❖ Srpen 2017 – SVATÁ ANNA. Každý z nás má tyto časy rád, a není v Brodě nikdo, kdo by alespoň jednou nezavítal na poutní mši svatou do Pohledu. Výbuch se sešel už v sobotu odpoledne u Aničky B. ve Dvorku. Společný oběd, malá brigáda na rovnání trámů a prken a večerní hudební zkouška na nedělní „devátou“. V neděli ráno si každý z nás vzal „to nejlepší na sebe“, a vyrazili jsme k poutnímu kostelu. Doprovodili jsme „devátou“, a poté se vrhli na atrakce. Autíčka, cukrová vata, popcorn ... jako každý rok, povedený den.

❖ Září 2017 – Už 6 rokem hudebně doprovázíme mši svatou u kapličky **SVATÉHO VÁCLAVA V PETRKOVĚ**. Byť letos počasí zrovna neodpovídalo krásným svato-václavským časům, 60 věřících přišlo do Petrкова pro požehnání. Mši svatou, slouženou za Petrkovské rodáky a obyvatele vedl pan farář Mgr. Jakub Jan Sarkander Med. Chorál Svatý Václave jsme s naší skupinkou zvládli i v žesťovém podání.

❖ Říjen 2017 - Letos na podzim jsme připravili již osmý **VEČER CHVAL** v Havlíčkově Brodě. Scházíme se v kostele Nanebevzetí Panny Marie, abychom chválili Boha. Abychom ho chválili za to, jak je dobrý, a především za to, jak nás zahrnuje svou láskou, radostí a pokojem. Abychom mu děkovali za skutky, které v našich životech koná a abychom ho prosili za potřeby naše i ostatních. Večer je otevřen komukoliv, kdo se s námi chce modlit a je otevřený a tolerantní tomuto způsobu modlitby. Tentokrát se nás sešlo v kostele opravdu hodně a byla to moc milá chvíle - jak při Večeru chval, tak po ukončení –

jednotlivá setkání, na které v běžném dnu není čas ... Rádi se příště potkáme i s Vámi. Kdo by se chtěl dozvědět více: <http://www.vecerychval.cz/>.

Za Výbuch

Topolovský Michal

vybuch@googlegroups.com

Veřejná sbírka pro kostel svaté Kateřiny

Kostel svaté Kateřiny se v posledních třech letech pomalu probouzí do života. Od jara 2015 prošel základními úpravami, aby se do něj vůbec dalo vejít, aby se návštěvník dostal na kůr, mohl si sednout a aby na něj přitom nespádl starý lustr. Zároveň díky podpoře Nadace Via, farnosti i města Havlíčkův Brod se v jeho prostorách odehrálo již několik desítek koncertů, setkání a výstav. Mne osobně velmi těší, že se více jak po padesáti letech do kostela vrátila pravidelná bohoslužba. Za to patří kněžím velký dík. Koná se každou středu na úmysl výstavby kamenného hospice v Havlíčkově Brodě, za nemocné, za zdravotníky a za všechny lidi, kteří se starají o potřebné.

Kostel svaté Kateřiny potřebuje již nutně větší investici, především střecha je ve velmi špatném stavu. V současné době je k dispozici již základní částka z nemalého daru farníka, budeme žádat o dotaci z havarijního fondu Národního památkového ústavu a od Kraje Vysočina.

Na podporu oprav památek v Brodě je zaměřena činnost Spolku Epigram, který připravuje vyhlášení veřejné sbírky právě pro Kateřinu. Jakmile bude sbírka vyhlášena, bude brodská veřejnost informována. Peníze se budou shromažďovat na transparentním účtu a v zapečetěných pokladničkách. S činností spolku se můžete seznámit na webových stránkách www.spolekepigram.cz.

Vážení farníci, obracím se na vás s možností přispět na památku, která má svůj osud pevně spojen s Havlíčkovým Brodem a jejíž současný stav není dobrou vizitkou ani pro farnost, ani pro město.

Vít Vodrážka

Tříkrálová sbírka 2018

Největší dobrovolnická akce v republice oslaví v roce 2018 již osmnácté narozeniny. Je samozřejmostí, že se do Tříkrálové sbírky zapojí také Oblastní charita Havlíčkův Brod, která pomáhá potřebným v havlíčkobrodském okrese a na Humpolecku. Tentokrát výtěžek v regionu podpoří bezodkladný nákup vozidel do sociálních služeb, jejichž pracovníci poskytují péči o lidi v nouzi v jejich domovech.

Auta dennodenně potřebují pracovníci, kteří poskytují péči lidem v jejich domácím prostředí. Konkrétně se jedná o **Charitní pečovatelskou službu** a **Centrum osobní asistence** pomáhající seniorům a lidem s hendikepou, dále o **Šipku – sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi**, **Středisko rané péče** dojíždějící do rodin s dítětem s postižením či po komplikovaném porodu nebo o **Domácí hospicovou péči** určenou pro ty, kteří si přejí umřít doma mezi svými blízkými.

Tříkrálová sbírka 2017 přinesla do kasiček Oblastní charity Havlíčkův Brod rekordní částku, a to 2 095 977 korun. Peníze pomohly opět hlavně lidem z regionu. Byla rozšířena nabídka Půjčovny rehabilitačních a kompenzačních pomůcek v Havlíčkově Brodě a v Humpolci a poskytování různých druhů terapií, například masáže v ledečském Centru sociálních služeb Petrklíč.

Celkem pětadevadesát procent z výtěžku putuje na přímou pomoc lidem v nouzi, z toho se pětadesát procent vybrané částky vrací přímo Oblastní charitě Havlíčkův Brod, patnáct procent využívá na pomoc Diecézní katolická charita Hradec Králové, deset procent pomáhá v zahraničí a pět procent přispívá na podporu celostátních projektů. Zbýlých pět procent tvoří náklady spojené se sbírkou.

Oblastní charita Havlíčkův Brod také hledá dobrovolníky – koledníky nebo vedoucí skupinek. Vítáni jsou děti i dospělí ze všech koutů havlíčkobrodského okresu a Humpolecka. Kdo by se chtěl pochlubit tím, že byl jedním z více než 50 000 tříkrálových koledníků v republice, necht' zkontaktuje koordinátorku **Bc. Janu Dománkovou na telefonu: 731 604 757 nebo na e-mailu domankova@charitahb.cz.**

Více informací o Tříkrálové sbírce je k dispozici na webové stránce www.trikralovasbirka.cz. O sbírce na Havlíčkobrodsku a Humpolecku budou detaily postupně uveřejňovány na webu www.hb.charita.cz a na facebookové stránce Oblastní charita Havlíčkův Brod.

Venkovský farář

Právě dorazil venkovský farář: mozolnaté ruce, vybledlé šaty, trpělivý pohled. Na stůl Pánu Bohu položil kytíčku polních květů: Jeden klásek, šípková růže a dva stonky máty.

„To je vůně!“ říká Pán Bůh a se zalíbením si prohlíží drobné květy a vonné bylinky. Farař neříká nic. I on se s něhou dívá na kytíčku, kterou mu – svému učiteli náboženství – přinesly na pohřeb děti. Zvedne prázdné dlaně, jak by chtěl dát na srozuměnou, že nic víc nemá.

„Ty ale voní!“ opakuje Pán Bůh s pohledem upřeným na farářovy ruce. Pak se jeho pohled setká s trpělivým pohledem faráře: „Synu můj!“ řekne tlumeným hlasem. „Otče můj!“ odpoví farář. A zase je ticho.

Pak Pán Bůh náhle zazvoní na všechny zvonky, kolik jich v kanceláři má, a dovnitř vtrhne hejno andělíčků: tajemníci, knihovníci, osvětlovači, ceremoniáři, sbormistři. Kolem Božího stolu to jen vře. Pán Bůh pozvedne ruce, aby všichni zmlkli, a prohlásí:

„Připravte slavnostní přivítání tomuto „*maličkému podle evangelia*“:“ A přikáže těm napravo: „Vy připravíte osvětlení – vyberete ty nejvzácnější hvězdy, ty nejzářivější a ty, co ještě nikdo nezná, sneste komety a udělejte ten nejbarevnější ohňostroj, jaký umíte.“

Pak poručí těm nalevo: „A vy pak připravte průvod zástupců celého nebe – archandělů, andělů, světců, apoštolů a mučedníků, panen a vyznavačů. Zavolejte také Pannu Marii, ať přijde přivítat tohoto oddaného syna a ať si vezme ten diadém s dvanácti hvězdami.“ U dveří se tísní skupinka andělů s hudebními nástroji. „A vy připravte sbory,“ řekne jim Pán. „Někde v ráji musí být skladatel Perosi. Najděte ho, ať vám pomůže. Tenhle starý kněz ho měl moc rád.“

Další skupince přikáže: „Vy rozprostřete po cestě nejkrásnější květy, které ještě nikdo neutrhla a jež kvetou v mořských hlubinách.“ „A vy... vy...“ Všem rozdává úkoly. Podél cesty, kterou půjde průvod, se shromáždily obrovské zástupy. Svatí a světice všech dob.

Jeden kardinál, který zemřel už za starých časů, ale do ráje přišel teprve před nedávnem, natahuje krk. „Kde jen to měl Pán Bůh všechno poschovávané?“ kroutí hlavou. „Když jsem přišel já, nic z téhle krásy nebylo!“

převzato z knihy Lia Cerrito: **Z Boží kanceláře**,
vydalo Karmelit. naklad. Kostelní Vydří roku 2000

Vzpomínka na kněze

Kněžství v době mého mládí za německého protektorátu bylo většinou chápáno jako něco, co dříve patřilo do společnosti, ale posléze se již vytrácí. Byla mu oficiálně vzdávána čest a respekt, ale potutelně naznačováno, že není zcela do hloubky pravdivé a průkazné; zpravidla byl uváděn dovětek „kněz je také člověk se svými chybami a slabostmi“.

Zažil jsem ve farnosti Heřmaň velkou primici v neděli dne 3. července 1949, kdy P. Josef Němec sloužil svou primiční mši svatou a slavnostní kázání proslovil J. M. (= Jeho Milost) nejdp. Anastas Opasek O.S.B. (= Ordo sancti Benedicti), opat břevnovský. Primiční obřady v rodném domě primicianta ve Vestecké Lhotce začaly v 9 hodin, načež se průvod s družičkami, jízdou jezdců na koních s vyhrávající kapelou a vším lidem vydal do farního kostela.

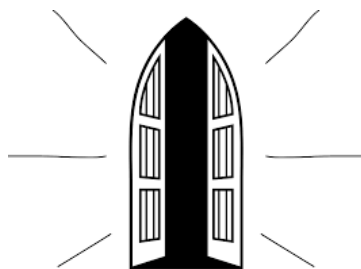
Jeden z vedlejších oltářů byl provizorně umístěn venku u kostela na zrušeném hřbitově. V 10 hodin začala první mše svatá nově vysvěceného kněze na svátek sv. Petra a Pavla od J. Exc. (Jeho Excelence) biskupa ThDr Mořice Píchy. Primiční kazatel opat Opasek majestátně začal o řádu benediktinů a vzpomněl, že také založili svůj klášter v nedalekém Vilémově; z něho tam nezbyly ani viditelné trosky. Můj otec dostal žízeň na pivo, tak mě vzal s sebou na párek do blízkého hostince, ale matka vytrvala. Vrátili jsme se hbitě a ještě zaslechli napomenutí ke křesťanskému životu. Byla sloužena mše svatá, po níž novokněz udílel kněžské požehnání, nejdříve svým rodičům a rodině, pak všem ostatním.

Tradovalo se, že novokněz Josef Němec původně chtěl studovat práva, maturoval za války a katecheta profesor František Bošík na gymnáziu v Chotěboři oslovil maturanty, aby zauvažovali o životním poslání duchovním, zvláště když české vysoké školy byly uzavřeny. Novokněz Josef Němec se chytil této příležitosti, dal se zaměstnat u svých příbuzných ve Vísce v zemědělství a potichu nastoupil do semináře v Hradci Králové v roce 1944.

Vzpomínám si, že po vysvěcení řada sousedek primicianta litovala, že nastoupil do církevní duchovní správy, když komunisté již začali náboženství pronásledovat. Myslím si, že první farností novokněze byly Sebranice u Litomyšle. Pak jsem se s ním setkal jako kaplanem v Pardubicích. Mladý kněz dokázal vzdorovat všelijakým státním šikanám v duchovním působení, za což také platil ztrátou státního souhlasu. Několikrát mu byl odňat státní souhlas, ale po každé to byl menší přestupek, takže postižený skončil jen v civilním zaměstnání. To bylo často v Pardubicích Semtíně nebo Kovolisu v Hedvíkově. Procestoval tak hodně farností, vzpomínám si na Krounu u Hlinska, Zahrádku u Ledče. Po sametu byl kanovníkem Kolegiátní kapituly v Litomyšli, arciděkanem v Jičíně. Zemřel 28. 7. 2008 v 83 letech.

Nejvíce jsme se stýkali v šedesátých letech v Pardubicích. To měl silnou motorku a podnikali jsme výjezdy, třeba na Křemešník. Viděl ve svém kněžství životní zaměření a přímočaře se projevoval. Věřil v Boží pomoc a svým spolubratřím zdůvodňoval, že nemůže zanedbat jakoukoliv příležitost v kněžském poslání. Jednou nastoupenou cestu nikdy nezpochybňoval. Obdivoval jsem jeho samozřejmou navigaci do Boží náruče.

Milan Šulc 28.9.2017

Novinky z farní knihovny

- **Marcelle Auclairová:** Boží tulačka – životopis sv. Terezie z Avily
- **Tat'ána Lukešová:** Píšu, dokud si pamatuju – strhující příběh neobyčejného života
- **Jan Rybář:** Deník venkovského faráře
- **Zbidniew Czendlik:** Postel, hospoda, kostel
 - dvě knihy rozhovorů s faráři – opravdovými služebníky a následovníky Krista
- **Miloš Doležal:** Za – kniha ohlédnutí za postavami kněží, umělců a hrdinů boje proti nacismu a komunismu, kteří nás nedávno opustili, vzpomínky na setkání s želivským premonstrátem Gilbertem Augustou, jezuitou Josefem Cukrem, P. Karlem Fořtem, ThDr. Jaroslavem Kadlecem, biskupem Stanislavem Krátkým, monsignorem Josefem Laštovicou, skuhrovským farářem Jaroslavem Moštěkem, břevnovským opatem Anastázem Opaskem, královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem, farářem z Fryšavy Ladislavem Simajchlem, biskupem Jaroslavem Škarvadou, kardinálem Tomášem Špidlíkem, panem opatem Vítem Bohumilem Tajovským, P. Karlem Vránou, malířem Vojmírem Vokolkem, básníkem Stanislavem Zedníčkem, Marií Zahradníčkovou – manželkou básníka Jana Zahradníčka a další

Pan farář jel večer na kole.

Zastavil ho policista a říká: „Za to, že jedete na neosvětleném kole, zaplatíte pokutu 100 Kč.“

„Ale mně se nemůže nic stát, se mnou je přece anděl strážný!“

„A, vy jedete dva! Tak zaplatíte dvě stovky!“

Děkan vyhledá lékaře a stěžuje si na neustálé bolesti hlavy.

„Pane děkane, možná jíte příliš mnoho a příliš dobře,“ začne se vyptávat doktor.

„Ale ne, držím dietu a často se postím.“

„A nejste silný kuřák?“

„Naopak, za celý život jsem nevykouřil jedinou cigaretu.“

„A pivečko?“

„Nepiji.“

„A co spánek – nechodíte příliš pozdě spát?“

„Ani to ne. Mám přesně stanovený režim a ten dodržuji.“

„Pak už je možné jen jediné vysvětlení: Tlačí Vás svatozář.“

Kněz říká kostelníkovi:

„Ve třetí řadě má někdo položenou hlavu na lavici, běžte se podívat, co mu je.“

Kostelník se vrátí a říká:

„Jenom spí, ale nepodařilo se mi ho vzbudit. Četl jsem, že když někdo spí hypnotickým spánkem, že ho může probudit jenom ten, kdo ho uspal. Tak se budete muset jít pokusit probudit ho Vy, prý usnul při Vašem kázání.“

Pepíčka poslali se vzkazem na faru.

„Až ti přijde pan farář otevřít, tak pěkně pozdrav *Chvála Kristu!*“

Po návratu se ho ptali, jak to dopadlo.

„Přišla mi otevřít hospodyně, a tak jsem pozdravil *Zdravas Maria.*“

Muž sleduje kněze, který hřebíkem přibíjí nějaké oznámení na vývěsku.

„Chcete si přečíst, co nového tady oznamují?“ ptá se kněz.

„No, spíš chci slyšet, co budete říkat, až se klepnete do prstu.“

Vánoční pořad bohoslužeb

Neděle 24. 12. 2017 – **4. neděle adventní** – 8:00 mše sv.

Štědrý den – 16:00 mše sv.

22:00 „půlnoční“ mše sv. J. J. Ryby

Pondělí 25. 12. 2017 – **Boží Hod vánoční** - mše sv. 7:30, 9:00 a 18:00

Úterý 26. 12. 2017 – svátek sv. Štěpána – mše sv. 8:00 a 18:00

Středa 27. 12. 2017 – svátek sv. Jana Evangelisty – mše sv. 8:00

Čtvrtek 28. 12. 2017 – svátek sv. Betlémských dětí, mučedníků – mše sv. 18:00

Pátek 29. 12. 2017 – pátek v oktávu Narození Páně - mše sv. 18:00

Sobota 30. 12. 2017 – sobota v oktávu Narození Páně - mše sv. 18:00

Neděle 31. 12. 2017 – **Svátek Svaté rodiny** – mše sv. 7:30, 9:00 a 18:00

Pondělí – 1. 1. 2018 – **Slavnost Matky Boží, Panny Marie** – mše sv.

7:30, 9:00 a 18:00

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,

Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod

tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.